

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14712 van 31 juli 2008
in de zaak X II

In zake: 1. X
2. X
die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, allen van Bosnische nationaliteit (Bosnië-Herzegovina), op 17 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 9.900 van 14 april 2008, waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2007 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De verwerende partij stelt vast dat verzoekers reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Slovenië zodat een verzoek tot overname aan de Sloveense autoriteiten werd gericht. Op 24 januari 2008 verklaren de Sloveense autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partijen.

1.2. Op 9 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 16, §1 c van de Europese Verordening 343/2003. Tevens wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Op 11 april 2008 worden verzoekers om medische redenen in vrijheid gesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 11 april 2008 dienen verzoekende partijen een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te vorderen.

1.4. Bij arrest nr. 9.900 van 14 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de vordering verworpen.

De beslissingen van 9 april 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, vermeld onder punt 1.2, zijn het voorwerp van onderhavig beroep. De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing (eerste bestreden beslissing):

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan **de Sloveense autoriteiten** toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16§1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

*Betrokkene heeft op 04.12.2006 in **Slovenië** een asielaanvraag ingediend en de **Sloveense overheid** heeft op datum van 24.01.2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene diende reeds in 1995 en 1996 een asielaanvraag in België in, dewelke telkens werd afgewezen. In 1997 keerde betrokkene terug naar zijn thuisland. Betrokkene verklaart dat hij in april 2007 in Slovenië het bevel kreeg om het land te verlaten. Uit het akkoord van de Sloveense autoriteiten blijkt echter dat de asielprocedure er nog lopende is. Betrokkene verklaart op 27.04.2007 naar Sarajevo te zijn teruggekeerd en op 05.10.2007 vanuit Sarajevo naar Brussel te zijn vertrokken. Betrokkene kan echter geen enkel bewijs voorleggen van een verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten sinds de asielaanvraag in Slovenië. De schoonvader en een zus van betrokkene wonen in België. Betrokkene heeft voorts nog tien broers en zussen in Zweden, Italië en Duitsland. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de familie in België afhankelijk is van de hulp van betrokkene en zijn gezin.*

Betrokkene heeft medische problemen, maar het meest recente medisch attest van 11.02.2008 geeft aan dat betrokkene kan reizen en geen dringende medische hulp in België behoeft.

Betrokkene dient een strikt dieet te volgen en dient medisch opgevolgd te worden, maar hiervoor is een verblijf in België niet noodzakelijk.

Er is derhalve onvoldoende basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen op grond van art. 3§2 of 16§3 van bovenvermelde verordening.

Reden van de beslissing (tweede bestreden beslissing):

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan **de Sloveense autoriteiten** toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16§1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

*Betrokkene heeft op 04.12.2006 in **Slovenië** een asielaanvraag ingediend en de **Sloveense overheid** heeft op datum van 24.01.2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene diende reeds in 1995 en 1996 een asielaanvraag in België in, dewelke telkens werd afgewezen. In 1997 keerde betrokkene terug naar haar thuisland. Betrokkene verklaart dat zij in april 2007 in Slovenië het bevel kreeg om het land te verlaten. Uit het akkoord van de Sloveense autoriteiten blijkt echter dat de asielprocedure er nog lopende is. Betrokkene verklaart op 27.04.2007 naar Sarajevo te zijn teruggekeerd en op 05.10.2007 vanuit Sarajevo naar Brussel te zijn vertrokken. Betrokkene kan echter geen enkel bewijs voorleggen van een verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten sinds de asielaanvraag in Slovenië. De vader en een schoonzus van betrokkene wonen in België. Betrokkene verklaart dat zij naar België is gekomen omdat haar vader hier alleen verblijft en om de kinderen een toekomst te geven. Er zijn echter geen concrete aanwijzingen dat de familie in België afhankelijk is van de hulp van betrokkene en haar gezin.*

De man van betrokkene heeft medische problemen, maar het meest recente medisch attest van 11.02.2008 geeft aan dat de echtgenoot kan reizen en geen dringende medische hulp in België behoeft.

Er is derhalve onvoldoende basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen op grond van art. 3§2 of 16§3 van bovenvermelde verordening.”

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vragen verzoekende partijen de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de gerechtskosten ten laste van de verwerende partij op te leggen wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste en enige middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, §2 en 18, §7 van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de materiële en formele motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdende het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen en van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In het eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij een ernstige en medische situatie inroept en dat aan de verwerende partij uitdrukkelijk werd verzocht, alvorens een beslissing te nemen aangaande de overdracht naar Slovenië, een bijkomend medisch onderzoek af te wachten, dat een zorgvuldig handelen van de overheid er in casu in bestaat de verstrekte medische gegevens te verifiëren en desgevallend aan de Sloveense autoriteiten te vragen de nodige informatie te verschaffen en garanties te eisen met betrekking tot de mogelijke medische behandeling in Slovenië, dat de summiere motivering geenszins volstaat, dat de beslissing is genomen zonder medisch onderzoek en zonder garanties op behandeling in Slovenië, dat uit de beslissing blijkt dat enkel het medisch attest van 11 februari 2008 in overweging is genomen, dat de motivering niet als afdoende kan worden geacht zonder een compleet medisch onderzoek en een onderzoek naar de mogelijkheid van verzorging in Slovenië, ondanks het uitdrukkelijk verzoek daartoe, dat bijgevolg geen rekening is gehouden met de medische toestand van verzoeker, dat hierdoor ook artikel 3 EVRM wordt geschonden aangezien het Europees Hof in zijn arrest van 2 mei 1997 heeft gesteld dat ook dient rekening te worden gehouden met de effectieve toegang tot medische en sociale verzorging, dat uit verschillende internationale rapporten blijkt dat er nog steeds discriminaties bestaan ten aanzien van Roma zigeuners in Slovenië, ook op het vlak van verzorging en toegang tot medische zorgen. In het tweede onderdeel van het middel verwijzen verzoekers naar hun in België aanwezige familieleden, dat de (schoon)vader Belg is, dat verzoekers in Slovenië geen enkel familielid hebben, dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat met de uiterst summiere “typeformulering” de nodige “balans” is onderzocht in zin van artikel 8 EVRM, rekening houdend met: het feit dat de behandeling van Roma in Slovenië te wensen overlaat; de familiale situatie van verzoekster; de mantelzorg die verzoekster wil opnemen; de band tussen de kinderen en hun grootvader in België en de zwangerschap van verzoekster.

Ter adstructie van het middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

« -ARTIKELEN 3§2 EN 18§7 VERORDENING 343/2003 VAN 18 FEBRUARI 2003 VAN DE RAAD TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN ASIELVERZOEK DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND -ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN DE ARTIKELEN 1, 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 MET BETREKKING TOT DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE MATERIELE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT

-HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, HOUDEND HET BEGINSEL VAN REDELIJKHEID EN PROPORTIONNALITEIT EN DE VERPLICHTING ALLE GEGEVENS EN STUKKEN VAN HET DOSSIER IN OVERWEGING TE NEMEN

-ARTIKEL 3 EN 8 E.V.R.M ONDERTEKEND OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MEI 1955

SCHENDING DEWELKE MACHTSAFWENDING EN ACHTSOVERSCHRIJDING INHOUDT.

DOORDAT,

De beslissing van verwerende partij is als volgt gemotiveerd:

EN TERWIJL,

Vaststaat dat eerste verzoeker een ernstige en medische situatie inroept.

Vaststaat dat verzoeker uitdrukkelijk de dienst vreemdelingenzaken heeft verzocht ALVORENS enige beslissing te nemen aangaande de overdracht naar Slovenië, een uitgebreid medisch onderzoek zou plaatsvinden.

Dat immers een dergelijk onderzoek had uitgewezen wat intussen door de arts na bijkomende onderzoeken is vastgesteld, te weten dat het niet redelijk mogelijk is de verzorging in Slovenië te verzekeren wegens de complexe pathologie.

Dat dezelfde dokter ook uiteenzet dat in het attest van 11/02/2008 vooralsnog geen uitsluitel kon worden gegeven omtrent de mogelijkheid van verzorging in Slovenië omdat nog onderzoeken liepen.

Een normaal en zorgvuldig handelen van de overheid bestaat er in casu in de verstrekte medische gegevens van eerste verzoeker te verifiëren en zijn toestand na te gaan en desgevallend dienaangaande MINSTENS de Sloveense autoriteiten ertoe te bewegen de nodige informatie te verschaffen en de garanties te eisen op een de mogelijkheden van de medische behandeling ALVORENS te beslissen de asielaanvraag over te dragen.

De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat indien een complexe medische behandeling aan de gang is deze ook in Slovenië kan worden verzekerd en verder gezet en dat er garanties zijn naar behandeling toe.

De bestreden beslissing kan dus geenszins volstaan met de summiere aangehaalde motivering om de soevereiniteitsclausule van artikel 3.2 niet toe te passen zonder medisch onderzoek en zonder garanties op behandeling in Slovenië te hebben temeer daar uit de bestreden beslissing mag worden afgeleid dat enkel en alleen het medische attest van 11/02/2008 is in overweging genomen en niet het verdere verzoek om medische screening door een bevoegd persoon, zijnde een arts.

Dat verzoeker op geen enkele wijze is onderzocht door een arts die geen enkel advies daaropvolgend heeft gegeven.

Dat het administratief dossier terzake geen enkel stuk in die zin bevat.

Dat dus mag verondersteld worden dat de behandelende functionaris de medische beoordeling heeft gedaan daar waar hij daartoe geen enkele kwalificatie heeft zodat de motivering niet als afdoende kan worden geacht zonder een compleet medisch onderzoek en zonder minstens contact te nemen met de behandelende arts-specialist en een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheid van verzorging via bvb de Belgische Ambassade in Slovenië of een arts ter plaatse zoals dat ook in andere dossiers gemeenzaam gebeurt.

Dit is niet gebeurd ondanks uitdrukkelijk verzoek daartoe.

Dat het handelen van de overheid dan ook manifest onzorgvuldig is en er manifest gebrek is in de motiveringsplicht voorzien in de artikelen waarvan de schending wordt aangevoerd.

Dat bezwaarlijk ernstig kan worden voorgelaten dat in casu " rekening is gehouden met de medische toestand van verzoeker".

Dat de beslissing tegelijk daardoor ook een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en onmogelijk tot de motivering kan komen zonder medisch onderzoek van eerste verzoeker en zonder na te gaan of medische verzorging in Slovenië mogelijk is - quod non-;

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft in zijn arrest D.v. Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997 criteria vooropgesteld waarmee rekening dient worden gehouden indien men op het punt staat een persoon uit te wijzen.

Volgens het Hof moet er niet enkel rekening gehouden worden met:

1) de ernst van de ziekte en het stadium waarin de ziekte zich bevindt en

2) de periode gedurende dewelke verzoeker in België medische en psychologische verzorging gekregen heeft;

Maar ook met:

3) de effectieve toegang tot medische en sociale verzorging

En 4) de aanwezigheid van een netwerk van familie en kennissen.

Zoals blijkt uit verschillende internationale rapporten bestaan er nog steeds talrijke discriminaties ten aanzien van Roma zigeuners in Slovenië, en dan vooral ten aanzien niet-autochtone Roma, zijnde Roma afkomstig uit de vroegere Joegoslavische republiek, ook op verzorgingsvlak en toegang tot medische zorgen.

Uit een rapport van oktober 2006 van de European Roma Rights Centre (ERRC) en het European Network against Racism (ENAR) en andere rapporten blijkt dit voldoende.

(stukken 7,8,9,10)

Uit het administratief dossier blijkt op geen enkele wijze dat een onderzoek heeft plaatsgevonden naar de mogelijkheden van verzorging en naar effectieve toegang van deze etnische groep tot de gespecialiseerde behandeling die nodig is.

Het terugsturen van verzoeker zou derhalve een schending van art. 3 EVRM, verbod van onmenselijke en vernederende behandeling betekenen, nu de garantie op behandeling niet aanwezig is.

EN TERWIJL,

Op grond van de aangevoerde gegevens door verzoeker via zijn raadsman op diverse ogenblikken en op grond van de gegevens waarover de verwerende partij zelf beschikt of had moeten beschikken door een omstandig advies te vragen aan een arts, terwijl blijkt dat dit niet het geval is, had verwerende partij dan ook de soevereiniteitsclausule moeten toepassen, minstens motiveren waarom zij met al deze gegevens meent geen rekening te moeten houden. In dit verband voeren verzoekers terecht aan dat de al te summiere motivering aangaande de familiebanden die manifest aanwezig zijn, evenmin volstaat.

De vader van tweede verzoekster, grootvader van de kinderen eveneens, is Belg.

Een zus van verzoeker, schoonzus van tweede verzoeker, heeft eveneens verblijf in België.

In Slovenië is er geen enkel familielid.

De medische situatie van verzoeker is zeer ernstig en de familie kan inspringen om de kinderen op te vangen indien onderzoeken lopen, daar waar mevrouw MIFTARI 6 maanden zwanger is, gegeven dat niet eens is in overweging genomen door de verwerende partij.

Overeenkomstig artikel 8 E. V.R.M, "heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. "

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. "

Artikel 8 EVRM heeft directe werking in het Belgisch nationaal recht en de beslissing dient in overeenstemming te zijn met deze hogere rechtsnorm.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief enige schade toe te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E. V.R.M, doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., *Droit international et européen des droits de l'homme*, Presse Universitaire de France, Paris, 1999,258).

Artikel 8 E. V.R.M, vermeldt in de tweede paragraaf een aantal uitzonderingen op de naleving van de rechten van lid 1.

Dat brengt met zich mee dat niet elke inbreuk ipso facto onwettelijk is. Wordt een inbreuk vastgesteld, dan dient deze getoetst te worden aan drie voorwaarden opgesomd in artikel 8, § 2 : de inbreuk moet voorzien zijn bij wet (legaliteitstoets), noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheidstoets) en een legitiem doel nastreven (legitimitéistoets).

Wanneer een inbreuk voorligt, dient bij het onderzoek naar de verenigbaarheid met het Verdrag de vraag gesteld te worden of de inbreuk tot bescherming van één of meer van de in het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M, opgesomde rechtsbelangen strekt.

Naast deze "principes" doet het Hof een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentiecriterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in *Handboek EVRM*, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan bezwaarlijk worden voorgehouden door de uiterst summiere "typeformulering" (poneren zonder meer zonder verdere motivering) dat de nodige "balans" is uitgevoerd in de zin

van artikel 8 EVRM, des te meer in het licht van de noodzakelijke appreciatie omtrent de toepassing van de soevereiniteitsclausule indien om de toepassing daarvan wordt gevraagd. De diverse rapporten tonen aan dat de behandeling van Roma in Slovenië te wensen overlaat en dus het risico op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM aanwezig is. In concreto is er verder de familiale situatie van verzoekster die familie op het grondgebied heeft en wiens vader zelfs de Belgische nationaliteit heeft. Dat mevrouw uitdrukkelijk heeft verzocht de mantelzorg te willen opnemen. Dat bovendien de kinderen van het koppel ook een band hebben met hun grootvader en ook daar een schending van het recht op privé-leven en familie leven ontstaat. Bovendien is mevrouw MIFTARI 6 maanden zwanger en zou de stress die de gedwongen uitvoering met zich meebrengt terwijl haar echtgenoot niet de nodige verzorging kan krijgen niet aanvaardbaar zijn. Dat aldus verzoekers aantonen dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op het recht op privé- en familieleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissingen met deze gegevens verzuimen rekening te houden. ZODAT, De schending van de in het middel aangevoerde wetsbepalingen vaststaat. Het eerste en enige middel is dan ook ernstig en gegrond. »

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omdat in het verzoekschrift geen ernstig middel is ontwikkeld en omdat evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is uiteengezet bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Het enige middel wordt hierboven ondernomen. Dit laat aan duidelijkheid niets te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf de middelen in de uiteenzetting van verzoekers onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

Er bestaat geen noodzaak om over de uiteenzetting inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitspraak te doen aangezien, zoals hierna zal blijken, de vordering tot schorsing zonder voorwerp is.

3.3. Waar verzoekers aanvoeren dat de overheid onzorgvuldig heeft gehandeld, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nrs. 167.411, 2 februari 2007; 154.954, 14 februari 2006).

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers op 9 november 2007 een asielaanvraag hebben ingediend en dat de verwerende partij op 9 april 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers heeft genomen omdat niet de Belgische maar wel de Sloveense autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielaanvraag. In de bestreden beslissing van eerste verzoeker motiveert de gemachtigde met betrekking tot zijn medische toestand het volgende: *“betrokkene heeft medische problemen, maar het meest recente medisch attest van 11.02.2008 geeft aan dat betrokkene kan reizen en geen dringende medische hulp in België behoeft. Betrokkene dient een strikt dieet te volgen en dient medisch opgevolgd te worden, maar hiervoor is een verblijf in België niet noodzakelijk.”*

Uit het administratieve dossier blijkt dat de raadsman van verzoekende partijen aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een brief op 24 januari 2008 heeft gericht waarbij hij wijst op de aanwezige familiebanden in België. Vervolgens heeft de

raadsman, middels een schrijven van 14 februari 2008, gewezen op medische problemen van eerste verzoeker. In een brief van 18 februari 2008 heeft de raadsman de gemachtigde verzocht om de medische toestand van eerste verzoeker te onderzoeken alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen of alvorens verzoekers te laten opsluiten met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Uit het administratieve dossier blijkt bovendien dat de raadsman op verschillende tijdstippen medische attesten, opgesteld door verzoekers behandelende arts Dr. Sersté, heeft ingediend met betrekking tot de medische toestand van eerste verzoeker, met name op 7 februari 2008, 11 februari 2008 en 31 maart 2008. Op 9 april 2008 worden verzoekende partijen opgesloten in het transitcentrum 127bis met het oog op een repatriëring. Hun raadsman verwittigt de centrumarts van het transitcentrum 127bis op 10 april 2008 dat eerste verzoeker niet in staat is te reizen. Bij dit schrijven is een medisch attest van Dr. Sersté bijgevoegd waarbij deze stelt dat eerste verzoeker een ernstig medisch probleem heeft dat niet in Slovenië kan worden behandeld. Uit het administratieve dossier blijkt vervolgens een medisch attest van 10 april 2008 van de centrumarts, waarin deze oordeelt dat verzoekers wegens medische redenen niet in het centrum kunnen verblijven en dat verzoeker in medische afzondering moet worden geplaatst. Op 10 april 2008, bijgevolg nog dezelfde dag, worden verzoekers uit het centrum ontslagen.

Uit het administratieve dossier blijkt bijgevolg dat de verwerende partij sinds februari 2008 op de hoogte was van een medisch probleem van verzoeker; dat verwerende partij, ondanks het aandringen van de raadsman en de verschillende door hen ingediende medische attesten, de medische onderzoeken niet heeft afgewacht om uitsluitsel te krijgen over de ernst van de ziekte, de mogelijkheid tot reizen en de mogelijkheid van verzorging in Slovenië; dat dit getuigt van onzorgvuldig handelen; dat de verwerende partij niet met kennis van alle relevante gegevens een beslissing heeft genomen; dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het middel met betrekking tot de overige aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van negen april tweeduizend en acht houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 april 2008.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één en dertig juli tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN.

Ch. BAMPS.